

ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ
1886 - 1973

ВЕЧЕРЕН ДЪЖД

Ангел кротък, ангел светъл
над спокойните поля
с тиха щедрост от небето
бистроведър гъжг проля.

Бледен заник свежда вежди,
тъмен Изтока мълчи,
но тъчат в зелени прежди
златна тъкан – сноп лъчи!

Над хълм̀и, реки заспали,
над безкрайна жълта рѝж
виснат влажните вуали
на гѝжда на шир и глѝж.

Сякаш стѝпки чудотворни,
сяваш радостна мѝлва:
равнини тъмнеят морни,
ляга сънната трева.

Не живота ли разкрива
свойте святи чудеса,
оросен с росата жива
на премѝдри небеса?

Или в общата тревога,
в стон и плясък и тъма,
благостния взор на Бога
мишва майката земя?

И годето с гръм и слава
плюска тъмната вода,
тихо, скръбно отминава
шествието на гъжда.

Отминава и политва
там, през сивата мъгла,
де зоват нощта с молитва
воденични ветрила.